

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 30 november 1995

Mål T-507/93

Paulo Branco
mot
Europeiska gemenskapernas revisionsrätt

”Tjänstemän – Lista över tjänstemän som kan befordras – Förflyttning till en annan institution – Rättsakt som går någon emot – Berättigat intresse av att föra talan – Skadeståndsyrkande – Avvisning”

Fullständig text på portugisiska . . . . . II - 797

Saken: Talan om

- ogiltigförklaring av befordringsförfarandet för år 1993 vid revisionsrätten, i den mån som sökanden har uteslutits från detta, samt
- ersättning för den ideella skada som sökanden anser sig ha lidit till följd av fel i tjänsten som revisionsrättens administration har begått inom ramen för befordringsförfarandena för åren 1992 och 1993.

Utgång: Ogillande.

Resumé av domen

Efter det att hans klagomål mot befordringsförfarandet för år 1992 vid revisionsrätten hade avslagits, väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av ”besluten i befordringsförfarandet vid revisionsrätten för år 1992”, vilken förstainstansrätten avvisade som uppenbart ogrundad genom beslut av den 20 juli 1994 (T-45/93, RecFP s. II-641). Överklagandet av detta beslut avvisades som uppenbart ogrundat genom beslut av domstolen av den 28 juni 1995 (C-258/94 P, REG. s. I-1609).

Den aktuella tvisten rörde befordringsförfarandet för år 1993. Den 25 mars 1993, publicerades en lista över tjänstemän som kunde befordras, med anteckningen ”upprättad den 1 april 1993”, vilket var den dag som sökanden blev tjänsteman vid kommissionen och således inte längre tillhörde personalen vid revisionsrätten. Eftersom sökandens namn inte förekom på denna lista, anförde han ett klagomål i vilket han förklarade att han lidit en skada och begärde att han skulle skrivas upp på listan över tjänstemän som kunde befordras för att kunna befordras med verkan från ett datum före den 1 april.

Efter ett uttryckligt beslut om avslag på hans klagomål, väckte sökanden den aktuella talan.

Yrkandet om ogiltigförklaring

Förutsättningar för sakprövning

Förstainstansrätten erinrade om att en rättsakt som går någon emot är en rättsakt som har tvingande rättsverkningar som direkt och omedelbart påverkar sökandens intressen, genom att påtagligt förändra dennes rättsliga ställning. Förstainstansrätten erinrade även om att enligt tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska

gemenskaperna (tjänsteföreskrifterna) har ingen tjänsteman rätt till befordran, ens om han uppfyller samtliga villkor för att kunna befordras (punkt 28).

Hänvisning till förstainstansrätten den 9 februari 1994, Latham mot kommissionen, T-3/92, RecFP s. II-83, punkt 50; förstainstansrätten den 30 november 1994, Düchs mot kommissionen, T-558/93, RecFP s. II-837, punkt 36

Det var ostridigt att sökanden inte längre tillhörde personalen vid revisionsrätten vare sig när listan över tjänstemän som kunde befordras upprättades eller vid den tidpunkt då besluten om befordran normalt träder ikraft (punkterna 29, 30 och 32).

Förstainstansrätten kom fram till att i det aktuella fallet förelåg inte en rättsakt som påverkade sökandens rättsliga situation och som gick honom emot. Denna slutsats förändrades inte av domen i målet Marcato mot kommissionen, som sökanden hade åberopat för att bevisa sitt berättigade intresse av att föra talan mot listan av den 25 mars 1993. Den lösning som gavs i denna dom, som bygger på att en tjänsteman skulle kunna befordras om han fanns med på den omtvistade listan, kunde inte överföras på det aktuella fallet, eftersom sökanden, som hade lämnat revisionsrätten, inte längre tillhörde personalen vid denna institution och således inte kunde befordras av revisionsrättens tillsättningsmyndighet under det berörda befordringsförfarandet, ens om han hade funnits med på den första listan över tjänstemän som kunde befordras. Inte heller domen i målet Valverde Mordt mot domstolen, som sökanden hade åberopat för att visa att han bibehållit sitt berättigade intresse av att föra talan trots att han under tiden hade förflyttats, var av relevans, då förflyttningen i detta mål, till skillnad från i det aktuella, skedde först efter det att talan hade väckts vid förstainstansrätten (punkterna 32 och 33).

Hänvisning till förstainstansrätten den 5 december 1990, Marcato mot kommissionen, T-82/89, Rec. s. II-735; förstainstansrättens 27 juni 1991, Valverde Mordt mot domstolen, T-156/89, Rec. s. II-407

Yrkandet om ogiltigförklaring skulle således avvisas utan att det var nödvändigt att ta ställning till om det fanns grund för det (punkt 34).

Skadeståndsyrkandet

Förutsättningar för sakprövning

Enligt fast rättspraxis är det så att när en talan på samma gång syftar till ogiltigförklaring av en rättsakt och utdömande av ett skadestånd för den skada som denna rättsakt har förorsakat, är yrkandena så nära knutna till varandra att den omständigheten att talan om ogiltigförklaring avvisas också medför att skadeståndstalan avvisas (punkt 42).

Hänvisning till förstainstansrätten den 24 juni 1992, H. s. mot rådet, T-11/90, Rec. s. II-1869, punkt 25; förstainstansrätten den 1 juli 1994, Osório mot kommissionen, T-505/93, RecFP s. II-581, punkt 37; förstainstansrätten den 15 februari 1995, Moat mot kommissionen, T-112/94, REGP s. II-135, punkt 30

I det aktuella fallet ledde förhållandet att talan om ogiltigförklaring ovan hade förklarats inte kunna upptas till prövning till att även skadeståndstalan skulle avvisas till den del som den avsåg rättsakter som ingick i befodringsförfarandet för år 1993 (punkt 43).

Eftersom det för övrigt rörde sig om en handling som inte hade verkan av beslut, erinrade förstainstansrätten om att det administrativa förfarandet skall bestå av två etapper, nämligen en ansökan och ett klagomål. Det är endast ett uttryckligt eller tyst avslag av en ansökan om skadestånd som utgör ett beslut som går någon emot och mot vilket det går att anföra klagomål, och det är först efter ett avslag av klagomålet som det går att föra skadeståndstalan vid förstainstansrätten (punkt 44).

Hänvisning till förstainstansrätten den 25 februari 1992, Marcato mot kommissionen, T-64/91, Rec. s. II-243, punkt 30–35

Förstainstansrätten konstaterade att i det aktuella fallet innehöll de två skrivelserna som sökanden hade tillställt revisionsrättens administration inte några uppgifter om "ett bestående beteende" eller skador som detta skulle ha orsakat. Det administrativa förfarandet hade således inte ägt rum i två etapper, såsom föreskrivs i artikel 90 i tjänsteföreskrifterna. Således kunde inte heller detta yrkande upptas till prövning (punkt 45).

Förstainstansrätten erinrade om att sökandens talan om ogiltigförklaring av befordringsförfarandet för år 1992 hade avvisats. Av detta följde att skadeståndsyrkandet, till den del som de påstådda skadorna rörde befordringsförfarandet för år 1992, även det skulle avvisas (punkt 46).

Förstainstansrätten konstaterade att sökanden, innan han väckte talan vid förstainstansrätten, aldrig hade anfört klagomål där han nämnt skador från år 1992, och att klagomålet som han anförde mot befordringsförfarandet för år 1992 inte kunde tolkas som att det rörde sådana skador. Det administrativa förfarandet hade således inte ägt rum på det sätt som föreskrivs i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna (punkt 47).

Sökandens skadeståndstalan skulle således avvisas i sin helhet (punkt 48).

Yrkandet att befordringsförfarandet för år 1993 skulle göras om

Det framgår av fast rättspraxis att gemenskapens domstolar, för att inte inkräkta på tillsättningsmyndighetens exklusiva behörighet, inte kan rikta förelägganden mot gemenskapens institutioner. Förstainstansrätten kunde således inte förelägga revisionsrätten att göra om befordringsförfarandet för år 1993. Sökandens yrkande skulle således avvisas (punkt 49).

Hänvisning till förstainstansrätten den 8 juni 1995, Allo mot kommissionen, T-496/93, REGP s. II-405, punkterna 31 och 32

Domslut:

Talan avvisas.